

rinen gives Tilskud under Udkommando til Messen for Folk, der er udkommanderede, medens noget tilsvarende ikke findes for Hærens Vedkommende, hvad man vilde sætte Pris paa at faa. Jeg skal ikke gaa ind paa den Slags Forhold, for de kommer formodentlig under Overvejelse mellem første og anden Behandling.

Det har været en Forudsætning fra alle Sider under dette Arbejde, at denne Lønningslov skulde kunne skaffe Ro, og den højtærede Finansminister begyndte i Folketinget netop med at udtale, at han haabede, den skulde kunne skaffe nogenlunde Ro i de forskellige Etater. Det ser jo ogsaa ud til, at de forskellige Etater er nogenlunde tilfredse med Lønningerne. Selvfølgelig bliver der klaget over Placeringen. Det er for Resten en af de Ting, det har knebet allermost med i Kommissionen. Der er adskillige, der siger: jeg er godt nok fornøjet med, hvad jeg faar, men desværre faar min Nabo noget mere, og det kan jeg ikke finde mig i. Men det er saa almenmenneskeligt, at det skal vi vel ikke falde i Forskrækkelse over. Det ser ud til, at alle er godt tilfredse med Undtagelse af Statspolitiet. Men af Bladene i Dag synes det, at ogsaa de er ved at falde til Ro. Jeg ønsker at sige, at jeg tror ikke, der er ret mange i Landet, der egentlig forstaaer Statspolitiets Holdning i denne Sag. Man er ikke rigtig klar over, hvad det egentlig er, de klager over. I Aviserne i Dag staar der ogsaa, at de har sagt, at var dette Forslag, der ligger her, kommet frem før, var der ikke kommet nogen Konflikt. Saa ved jeg ikke, hvorfor man opretholder den Konflikt længere. Med Hensyn til Politiet skulde det gerne være saaledes, at vi havde Tro til, at disse Mænd var rolige og paalidelige Folk, og at det allersidste skulde være, at de vilde komme og tale om Strejke. Den højtærede Finansminister sagde i Folketinget: vi er alle enige om, at Politiet kan ikke strejke. Jeg vilde for Resten gerne, at man udvidede dette og sagde, at vi er alle enige om, at Tjenestemændene har ikke Lov til at strejke, men om vi kan gennemføre det, er ganske vist en anden Ting.

Nu ser det altsaa ud til, at vi kan faa dette Lovforslag gennemført, og vi maa saa haabe, at vi kan faa Ro. Det glæder selvfølgelig alle, der ser med nogen Bekymring paa den Uro, der alle Vegne er paa Arbejdsmarkedet, at se, at her er en hel Del Arbejdere, nemlig alle Statstjenestemændene, der vil gaa i Arbejde og rette sig efter deres Ledere, saa at man ser, at der dog er en vis Orden til Stede. Det mener jeg, vi skylder dem Tak for. Der er noget om, at i disse

Tider er Gyldigheden af det gamle Ord: et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand, ved at tabe sig. Her i Tjenestemændenes Kreds synes det dog at have Gyldighed endnu. Der er ingen af os, der mener, at Tjenestemændene bliver Gullashbaroner paa denne Lønningslov, men det skal de heller ikke være. Vi har ment, at Lønningerne er forsvarlige, saadan at Tjenestemændene kan leve under samme Vilkaar som de Folk indenfor de private Erhverv, som de kan sidestilles med.

Jeg vil slutte med, at vi fra vor Side havde ment, at de sidste 11—12 Mill. Kr. nok af Hensyn til Statskassen kunde have været sparede, men at vi alligevel ønsker Lovforslaget fremmet, som det foreligger, og at vi ønsker at fremme det saa meget som muligt.

Oluf Jensen: Saavel den højtærede Finansminister som den ærede sidste Taler pointerede, at Tjenestemændene burde have en god og forsvarlig Løn, saa at vi kan skaffe Ro og Tryghedsfølelse i deres Kreds. Deri er mit Parti og jeg fuldstændig enige. Tjenestemændene har under den nys afsluttede Krig gjort et stort Ekstraarbejde mange Steder for en meget ringe Løn. Det har været med god Grund, de har søgt om Dyrtidstillæg, og jeg vil ikke undlade at udtale min Paaskønnelse af den Maade, hvorpaa de med en enkelt Undtagelse har søgt at faa deres Krav sat igennem. Tjenestemændene har selv under disse Forhandlinger om Dyrtidsloven indset, at Forhandlingens Vej er den bedste; alle har indset dette undtagen en enkelt Kreds af Tjenestemænd, hvis hele Stilling jeg, ligesom den ærede foregaaende Taler, aldeles ikke forstaaer — jeg vil tillade mig senere at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Politiet. Alle andre har forstaaet, at Forhandlingens Vej er den rette, og jeg tror, at man efter Forhandlingen mellem Tjenestemændene og Folketingsudvalget vil faa en Lov, som er god og fuldt forsvarlig for Tjenestemændene. Selvfølgelig er der mange, der ikke er fuldt tilfredse med Lovforslaget, der, som det blev sagt i Folketinget, er et Kompromis. Alle, baade de enkelte Medlemmer og Partierne, har maattet slaa af paa deres Ønsker. Der har indenfor Lønningskommissionen været rejst forskellige Spørgsmaal, hvoraf man kan se, at Lovforslaget er et Kompromis. Jeg vil gerne have Lov til ganske kort at nævne enkelte af disse Spørgsmaal og pointere min og mit Partis Stilling dertil.

Der er i Lønningskommissionen saaledes rejst Spørgsmaalet om et Forsørgertillæg,